

[Finansministeren.]

der i loven af 1908 er foreskrevet, at stats og kommunernes krav på skatter eller afgifter af offentligretlig natur forældes på 5 år, må det befrygtes, at en del af efterbetalingskravene vil være forældet, før sagerne er afsluttet. Til en afbrydelse af forældelsesfristen kræves enten anerkendelse af kravet fra skatteyderens side, eller at der foretages retlige skridt overfor ham. Dette gælder dog kun selve efterbetalingskravet. De bødetillæg, som i medfør af statskatteloven kan ikendes skatteydere, der har gjort sig skyldige i svig eller grov uagtsomhed, forældes ikke.

Efterbetalings-sagerne ordnes på forligsmæssig måde både med hensyn til efterbetaling og med hensyn til bøde. Det ville derfor være både besværligt og bekosteligt, om skattemyndighederne nu for at undgå forældelse skulle være nødt til at anlægge et ikke ubetydeligt antal sager for domstolene. Det ville yderligere betyde forøget arbejde for domstolene, og det ville i almindelighed ikke stemme med skatteydernes ønsker. På den anden side ville det være ganske urimeligt, om en del skatteydere skulle kunne drage fordel af den tilfældige omstændighed, at deres sag er kommet sent til behandling. Af disse grunde er den 5-årige forældelsesfrist foreslået forlænget i 2 år.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

P. K. Thomsen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig behandling og vedtagelse her i tinget. Loven af 22. december 1908 om forældelsesfrister for visse fordringer har i § 1, nr. 4, en bestemmelse om, at den almindelige forældelsesfrist på 5 år gælder for krav om skat til stat og kommune. Da der endnu, som oplyst af den højtærede finansminister, er 9 000 uafgjorte skattesager i forbindelse med formueopgørelsen i henhold til loven af 22. juli 1945, og da vi må anse det for nyttigt og rimeligt, at disse sager kan afvikles på samme måde og med samme retlige baggrund som de alt afviklede ca. 140 000 tilsvarende sager, kan mit parti i eet og alt tiltræde det foreliggende lovforslag, der forlænger forældelsesfristen fra 5 til 7 år for sager fra den ekstraordinære formueopgørelse i 1945. Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje lands-ting i overensstemmelse med, hvad der er sket i det høje folketing.

Bovbjerg: Som det fremgik af den højtærede finansministers udtalelser, kan ligningsdirektoratet træffe en forligsmæssig ordning med visse skatteydere, hos hvem der i henhold til loven om den ekstraordinære formueopgørelse af 23. juli 1945 er konstateret formuedifferencer af en vis størrelse, men gennemgangen af disse sager er endnu ikke færdig, og da forældelsesfristen for de her omhandlede krav er ved at udløbe, må den forlænges. Der er foreslået en forlængelse på to år, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Foss: Det er jo forståeligt, at de sager, der er til behandling, må gøres færdige; men det forekommer mig, at det er beklageligt, at der endnu i to år stadig skal kunne rejses sager af denne art. I og for sig vil jeg ikke dermed sige, at denne betragtning er udtryk for et retfærdighedssynspunkt, det er den selvfølgelig ikke, men det er højst uheldigt, at man administrerer på den måde, at skattesager af denne art kan strække sig over en urimelig lang årrække. Hvis der forelå kriminelle forhold af grovere art eller lignende, stillede sagen sig måske noget anderledes, men i dette tilfælde er det vel nærmest undladelsessynder og ikke egentlig kriminelle ting, der gør, at disse sager kommer frem. Nu er forholdet jo det, som det er oplyst af den højtærede minister, at der er rejst sager i 150 000 tilfælde, og der resterer 9 000 tilfælde. Jeg er ganske klar over, at disse sager er af højst forskellig størrelse, men hvis man sammenligner antallet af behandlede sager i de forløbne 5 år med det antal sager, for hvis skyld man forlænger loven i to år, er der ikke noget rigtigt forhold i det, med mindre man regner med, at der kommer en hel række nye sager til.

Jeg finder det i og for sig beklageligt, at man vil forlænge loven i to år. Hvis det drejer sig om 9 000 sager, skulle der vel være mulighed for at behandle dem noget hurtigere, og jeg har allerede udtalt min beklagelse for det tilfælde, at man skal regne med et stort antal nye sager. Således som sagen ligger — lovforslaget har jo været behandlet i det andet høje ting —, kan der som sagt siges både for og imod. Men vi er villige til at give vor tilslutning til lovforslaget, selvom vi er lidt kede af, at der ikke er tale om et noget kortere tidsrum eller eventuelt om en særbestemmelse overfor spørgsmål om nye sager.

Vi bøjer os altså for det resultat, man er